

2016-03-01

REMISSPROMEMORIA

Kapitalkrav inom pelare 2 avseende löptidsantaganden

Sammanfattning

Finansinspektionen (FI) anser att reglerna för löptidsantaganden i de interna modellerna inom pelare 1 medför att den faktiska kreditrisken underskattas. Kapitalkraven inom pelare 1 utgår ifrån exponeringars kontrakterade löptid. Bankers och kredittagares rimliga förväntningar om förlängning av krediter, och de risker som utifrån ett finansiellt stabilitetsperspektiv uppstår om behovet av stabil och uthållig kreditgivning inte kan mötas, beaktas inte inom pelare 1.

FI bedömer att regelverkets antaganden om löptid, och dess påverkan på kreditrisken och därmed kapitalkraven, är så betydande att en metod behövs för att säkerställa att kapitalkraven täcker den fulla kreditrisken med beaktande även av stabilitetsrisker. FI presenterar i denna promemoria sina ställningstaganden som kan sammanfattas som följer:

- FI avser införa ett golv för löptidsantaganden i de interna modellerna för kreditrisk på 2,5 år. Golvet resulterar i ett tillkommande kapitalkrav inom pelare 2 och beräknas som produkten av den ökning av bankernas riskvägda exponeringsbelopp som skulle ha blivit följden av ett förändrat löptidsantagande i pelare 1 och det procentuella kapitalkravet för de aktuella exponeringstyperna.
- FI avser applicera löptidsgolvet i den samlade kapitalbedömningen för banker med tillstånd att använda den så kallade avancerade internmetoden. Golvet avses användas för exponeringsklassen företag.

FI kan komma att undanta vissa exponeringar med genuint korta löptider, där rimlig förväntan om förlängning saknas, och kommer att beakta inkomna remissynpunkter i detta avseende.

FI avser använda löptidsgolvet i den samlade kapitalbedömningen från och med 2016. Normalt avslutas den samlade kapitalbedömningen runt det tredje kvartalet varje år. FI uppskattar att effekten av löptidsgolvet blir att berörda bankers kärnprimärkapitalkrav höjs med mellan 0,2 och 0,6 procentenheter.

Eventuella synpunkter på ställningstagandet i denna promemoria och eventuella undantag lämnas till FI senast den 15 april 2016.

Innehåll

1	Introduktion.....	4
1.1	Bakgrund och syfte.....	4
1.2	Olika perspektiv på löptid.....	4
1.3	Löptid, kreditförsörjning och finansiell stabilitet.....	7
1.4	Löptid och incitament.....	8
2	Rättsliga förutsättningar.....	8
2.1	Översyns- och utvärderingsprocessen och den samlade kapitalbedömningen.....	8
2.2	Tillsynsförordningens reglering av löptid.....	9
2.3	Pelare 2 och genomlysning.....	9
2.4	Informationsinhämtning.....	10
3	Kapitalkrav inom pelare 2 avseende löptidsantaganden.....	10
3.1	Kapitalkravets utformning.....	10
3.2	Undantag från löptidsgolvet.....	12
4	Förslagets konsekvenser.....	13

1 Introduktion

1.1 Bakgrund och syfte

Bankernas kapitalkrav ska beakta samtliga materiella risker deras verksamhet medför för dem själva och för det finansiella systemet. De löptider bankernas exponeringar har påverkar risken för bankerna och för det finansiella systemet.

Kapitalkraven som följer av de i tillsynsförordningen¹ detaljreglerade kapitalkravsberäkningarna, som benämns pelare 1, beaktar kontrakterad löptid². Regelverket tar inte höjd för vare sig rimliga förväntningar om förlängning av krediter, som medför att faktisk löptid ofta överstiger kontrakterad löptid, eller samhällets överordnade behov av långsiktighet i kreditförsörjningen.

Pelare 2 kompletterar de i tillsynsförordningen detaljreglerade kapitalkravsberäkningarna. Pelare 2 är samlingsnamnet för de regler som styr bankernas interna kapitalutvärdering och FI:s översyns- och utvärderingsprocess, i vilken FI:s samlade kapitalbedömning utgör en viktig del. För ytterligare beskrivning av pelare 2, se FI:s promemoria Kapitalkrav för svenska banker (FI Dnr 14-6258) och avsnitt 2 i denna promemoria.

Syftet med denna remisspromemoria är att beskriva FI:s ställningstaganden och metod för bedömning av kapitalkrav inom pelare 2 vad avser kreditexponeringars löptid. Promemorian beskriver också hur löptid beaktas i internmetoden³ och de olika risker och problem löptidsantaganden kan medföra.

I denna promemoria används begreppet banker eller kreditgivare för alla institut (banker, kreditmarknadsföretag och värdepappersbolag) som omfattas av kapitaltäckningsreglerna.

1.2 Olika perspektiv på löptid

Löptiden på en exponering kan definieras på olika sätt. Ett perspektiv är att enbart utgå ifrån kontrakterade förhållanden. Internmetoden så som den används av banker med tillstånd att använda egna LGD-värden och konverteringsfaktorer för exponeringar mot företag, institut eller nationella regeringar och centralbanker (internmetoden så som den används av dessa banker kallas i denna promemoria avancerad metod) baseras i stor utsträckning på kontraktsmässiga löptidsantaganden för samtliga exponeringstyper förutom hushållsexponeringar, vars beräkning regleras i detalj i tillsynsförordningen.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/213 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

² Vissa undantag finns vilka beskrivs i avsnitt 2.

³ Internmetoden används som benämning för metoden för intern riskklassificering (IRK).

Andra perspektiv på löptid beaktar olika typer av beteende- och förväntningsmässiga faktorer, så som faktisk eller förväntad förlängning och eventuellt förtida återbetalning. Perspektivet på löptid –kontraktsbaserat eller förväntansbaserat – återspeglar vilka huvudsakliga risker som avses. Ett kontraktsbaserat perspektiv på löptid kan vara befogat utifrån en *idiosynkratiskt* syn på risk, som utgår från den individuella banken och som inte beaktar bredare risker i ekonomin eller det finansiella systemet. Även i ett idiosynkratiskt perspektiv överstiger dock ofta verklig löptid kontrakterad löptid.

Om en bredare syn på risk används, som även beaktar påverkan på det finansiella systemet, finansiell stabilitet och ekonomins behov av kreditförsörjning – vilket kan kallas en *systemisk* syn på risk – kan det vara mer lämpligt att betona ett förväntansmässigt perspektiv på löptid, med en längre tidshorisont.

1.2.1 Löptid i pelare 1

Tillsynsförordningen anger att löptid i den avancerade metoden beräknas som den vägda genomsnittliga återstående löptiden av kontrakterade betalningar, det vill säga både eventuella räntebetalningar och återbetalning av nominellt belopp, utan diskontering.⁴ För räntebärande exponeringar blir då löptiden något kortare än den återstående tiden till slutlig återbetalning enligt kontrakt. I de fall kreditgivaren inte kan beräkna löptid enligt förordningens huvudregel bestäms löptid i stället som den maximala återstående tid som låntagaren har för att uppfylla dess kontraktsmässiga förpliktelser fullt ut. Löptid får i kapitalkravsberäkningen inte sättas högre än fem år och med vissa undantag inte lägre än ett år. Undantag från golvet på ett år gäller för vissa specificerade exponeringstyper så som derivat och repor. Löptidsantaganden inom pelare 1 beaktar alltså inte beteendemässiga eller förväntansmässiga faktorer, som exempelvis förtida återbetalning eller förlängning av lån som inte är förutbestämda enligt kontraktsvillkoren.

Internmetoden så som den används av banker som inte har tillstånd att använda egna LGD-värden och konverteringsfaktor (den grundläggande metoden) baseras på ett fast schablonvärde för löptid på 2,5 år⁵.

1.2.2 Verklig löptid

Verklig löptid, med beaktande av beteendemässiga och förväntansmässiga faktorer, kan vara både kortare och längre än löptid som den beräknas inom pelare 1, beroende på vilka löptidspåverkande aspekter som beaktas. Kredittagare kan med kreditgivarens medgivande återbetala lån innan förfall. Lån kan också förlängas av för kreditgivaren positiva såväl som negativa faktorer.

⁴ Se artikel 162 i tillsynsförordningen och avsnitt 2 i denna promemoria för ytterligare beskrivning.

⁵ Löptid sätts till ett år för exponeringar mot repo, värdepappers- och råvarulån enligt den grundläggande metoden.

Syftet med kreditgivning till företag är ofta långsiktig rörelsefinansiering, även i fall då lånens kontraherade löptid är kort. FI erfar att både kreditgivare och kredittagare i stor utsträckning förväntar sig att krediter ska förlängas. Verkligen löptid kan därmed vara betydligt längre än som den beräknas inom pelare 1. Eftersom kreditrisk ökar med exponeringens löptid medför detta att kapitalkraven inom pelare 1 underskattar bankernas verkliga risk.

Verkligen löptid kan också överstiga kontraherad löptid när kredittagares finansiella situation försämras. I sådana situationer kan banker ha svårigheter att kräva återbetalning vid kreditens kontraktsmässiga slutdatum utan att detta i sig föranleder betydande negativa konsekvenser för kredittagaren och därmed förhöjd risk för fallissemang och kreditförluster för banken. I en sådan situation är den kontraherade löptiden av mindre betydelse. Detta är särskilt viktigt att beakta i beräkningen av kapitalkraven eftersom dessa syftar till att ta höjd för en situation med finansiella påfrestningar i ekonomin då det inte kan förväntas att låntagare enkelt kan refinansiera sitt lån hos annan kreditgivare.

Samantaget innebär ovanstående resonemang att kapitalkraven inom pelare 1 underskattar den faktiska risken. Detta är fallet eftersom regelverket för de interna modellerna beaktar kontraherad löptid och helt bortser ifrån de beteende- och förväntansmässiga aspekter som är av särskild vikt för kreditförsörjningen och för finansiell stabilitet, inte minst i en situation med finansiell påfrestning i ekonomin.

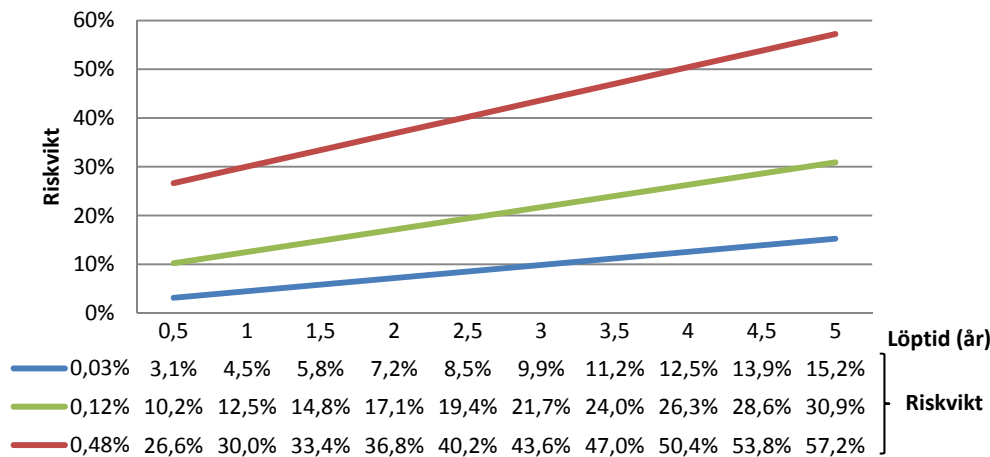
1.2.3 Illustration av löptidsantagandens konsekvenser på kapitalkravet inom pelare 1

Bankernas riskvikter är en linjär funktion⁶ av löptid (givet att övriga parametrar är oförändrade). Riskvikternas relativa känslighet mot löptidsantaganden, det vill säga riskvikternas påverkan av förändringar i löptidsantaganden relativt riskvikternas tidigvarande nivå, är högre för exponeringar med lägre PD, vilket beskrivs nedan. Detta innebär att löptidsantaganden har relativt större påverkan på banker med förhållandevis låg risk, så som de svenska storbankerna.

I diagram 1 nedan visas löptidsantagandens påverkan på riskvikterna givet tre olika nivåer på antagen sannolikhet för fallissemang (eng. Probability of Default, PD), det lägsta tillåtna värdet på PD på 0,03 procent och högre nivåer på 0,12 och 0,48 procent. Runt 75-85 procent av de svenska storbankernas företagsexponeringar ligger inom detta intervall. Diagrammet baseras vidare på ett antaget LGD-värde på 25 procent.

⁶ Vid synnerligen höga PD-värden är funktionen inte längre linjär

Diagram 1: Riskvikternas känslighet mot löptidsantagande i år givet olika PD-värden

Som framgår av diagrammet ger ett halvt års kortare löptid en riskviktsreduktion på 1,3-3,4 procentenheter för exponeringar med PD på 0,03-0,48 procent.⁷ Den absoluta känsligheten är högre för exponeringar med högre PD-nivå, men i relativa termer är förhållandet det motsatta. Exempelvis har en exponering med lägsta möjliga PD på 0,03 procent (den blåa linjen i diagrammet), löptid på 3 år och LGD på 25 procent en riskvikt på 9,9 procent. En minskning av löptiden till 2,5 år minskar riskvikten med 1,4 procentenheter till 8,5 procent. För en i övriga avseenden likvärdig exponering med PD på 0,48 procent är motsvarande riskvikt 43,6 procent och minskningen 3,4 procentenheter. Den relativa minskningen i riskvikter, och därmed riskvägda exponeringsbelopp, är därmed betydligt större för exponeringen med låg PD – 14 procent minskning – än vad som är fallet med exponeringen med högre PD där minskningen är 8 procent.

Med andra ord har löptidsantagandena i de interna modellerna väsentlig påverkan på bankernas riskvägda exponeringsbelopp. Detta medför betydande konsekvenser för kapitalkraven inom pelare 1 av det faktum att löptidsantaganden inom pelare 1 beaktar kontrakterad och inte verklig löptid. Den underskattning av kapitalkraven inom pelare 1 användningen av kontrakterad löptid medför är därmed betydande för flertalet exponeringar men, som beskrivs ovan, relativt större för banker och exponeringar med låga PD-nivåer.

1.3 Löptid, kreditförsörjning och finansiell stabilitet

Samhällsekonomin påverkas av förändringar i kreditutbudet, det vill säga kreditgivares vilja och möjlighet att bevilja och förnya krediter. Samhällsekonomin känslighet mot åtstramningar i bankernas kreditförsörjning kan vara extra stor under nedgångsperioder då företagens finansiella situation

⁷ Känsligheten mot sex månaders förändring i löptidsantagandet blir som högst 3,8% enheter för PD-nivå på runt 1,4%. För PD-nivåer över 1,4% minskar riskvikternas känslighet mot löptid med högre PD-nivåer.

kan förväntas vara mer ansträngd och deras tillgång till alternativa finansieringskällor är mer begränsad.

Kapitalkraven inom pelare 1 beaktar inte samhällsliga behov av långsiktig kreditgivning och påföljande behov av att banker har tillräckligt kapital inte bara för exponeringarnas kontrakterade löptid men även, då långsiktigt finansieringsbehov föreligger, för deras förlängning över konjunkturcykler.

1.4 Löptid och incitament

Reglerna för löptidsantaganden inom pelare 1 medför incitament för bankerna att förkorta kontrakterad löptid, då detta leder till lägre riskvägda exponeringsbelopp inom pelare 1. Detta kan i sin tur leda till att skillnaden mellan kontrakterad och verklig löptid, och därmed underskattningen av bankernas kapitalkrav inom pelare 1 som beskrivits i avsnitt 1.2.2 och 1.2.3 ovan, blir större med tiden om inte möjligheterna att minska kapitalkraven med kortare kontrakterade löptider begränsas.

2 Rättsliga förutsättningar

2.1 Översyns- och utvärderingsprocessen och den samlade kapitalbedömningen

Pelare 2 är samlingsnamnet för de regler som styr företagens interna kapitalutvärdering och FI:s översyns- och utvärderingsprocess, i vilken FI:s samlade kapitalbedömning utgör en viktig del. Den samlade kapitalbedömningen är beteckningen för FI:s bedömning av enskilda företags risker och kapitalkrav, och beaktar både risker som täcks av pelare 1 och sådana som inte gör det. Bestämmelser om översyns- och utvärderingsprocessen finns i artiklarna 97–101 i kapitaltäckningsdirektivet.

Regeringen har i 9 § förordningen (2014:993) om särskild tillsyn och kapitalbuffertar föreskrivit att FI i sin tillsyn ska följa bestämmelserna i artiklarna 97–101 i kapitaltäckningsdirektivet. I artikel 97 i direktivet anges bland annat att de behöriga myndigheterna på grundval av denna översyn och utvärdering ska fastställa om den kapitalbas som institutet förfogar över är tillräcklig för att täcka institutets risker, den så kallade samlade kapitalbedömningen. Bedömningen utgår från en allsidig analys av banken och omfattar alla krav enligt kapitaltäckningsdirektivet och tillsynsförordningen. Kapitaltäckningsdirektivet nämner specifikt de risker som täcks av pelare 1 och vissa risker som inte täcks av pelare 1 i artiklarna 74–87.

I artikel 73 i kapitaltäckningsdirektivet finns ett krav på att instituten ska ha infört sunda, effektiva och heltäckande strategier och processer för att fortlöpande värdera och upprätthålla internt kapital som till belopp, slag och fördelning enligt deras uppfattning är tillräckligt för att täcka arten och nivån på de risker som de är eller kan bli exponerade för. Artikel 73 behandlar

bankens *interna* kapitalutvärdering, till skillnad från FI:s samlade kapitalbedömning, och berörs därför inte närmare i denna promemoria.

2.2 Tillsynsförordningens reglering av löptid

Reglerna för hur löptid ska bestämmas i internmetoden återfinns i artikel 162 i tillsynsförordningen. Banker som inte har tillstånd att använda egna LGD-värden och konverteringsfaktorer för exponeringar mot företag, institut och nationella regeringar och centralbanker ska ange en löptid på 0,5 år för exponeringar till följd av repor eller värdepappers- eller råvarulån och 2,5 år för alla andra exponeringar enligt artikel 162.1.⁸

Banker som har tillstånd att använda egna LGD-värden och konverteringsfaktorer för exponeringar mot företag, institut och nationella regeringar och centralbanker (den avancerade metoden) ska ange löptid enligt artikel 162.2. Enligt artikel 162.2(a) ska banker ange en löptid avseende exponeringar med fastställt betalningsflödesschema som motsvarar den vägda genomsnittliga återstående löptiden, där det lägsta och högsta möjliga värdet är ett år och fem år, respektive, med vissa undantag avseende bland annat exponeringar mot derivat och repor enligt punkter (b)-(e). För andra exponeringar och sådana där fastställt betalningsflödesschema saknas ska löptid enligt artikel 162.2(f) anges till den maximala återstående tid som gäldenären får ta i anspråk för att uppfylla kontraktsförpliktelserna fullt ut, förutsatt att detta är minst ett år.

Den europeiska bankmyndigheten Eba har vidare klargjort att den vägda genomsnittliga löptiden enligt artikel 162.2(a), och exempelvis inte den maximala återstående löptiden för gäldenären enligt 162.2(f), även ska användas för exponeringar som kan förnyas, såtillvida att gäldenären inte kan kräva sådan förlängning.⁹

2.3 Pelare 2 och genomlysning

Bestämmelsen om särskilt kapitalbaskrav i 2 kap. 1 § tillsynslagen ger FI rätt att besluta att en bank ska ha ett kapitalbaskrav utöver den minimnivå som annars gäller (det vill säga utöver vad som krävs enligt tillsynsförordningen och lagen 2014:966 om kapitalbuffertar). FI har rätt att besluta om ett särskilt kapitalbaskrav om FI i samband med en översyn och utvärdering anser att det behövs för att täcka risker som banken är eller kan bli exponerat för och risker som banken utsätter det finansiella systemet för. Beslut om ett särskilt kapitalbaskrav kan dessutom fattas om banken inte uppfyller, eller det är sannolikt att institutet inom tolv månader inte längre kommer att uppfylla,

⁸ Detta gäller såtillvida behörig myndighet inte har beslutat att banker som avses här ska använda metoden som följer av artikel 162.2, dvs samma metod som används av banker som har tillstånd att använda egna LGD-värden och konverteringsfaktorer för exponeringar mot företag, institut och nationella regeringar och centralbanker.

⁹ Se Eba Single Rulebook Q&A, 2013_687 (http://www.eba.europa.eu/single-rule-book-qa/-/qna/view/publicId/2013_687).

kraven i 6 kap. 1–3, 4 a, 4 b och 5 §§ lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse (LBF) eller 8 kap. 3–8 §§ lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden (LVM). FI har i kapitalkravspromemorian behandlat det särskilda kapitalbaskravet och FI:s samlade kapitalbedömning.

FI har i 2 kap. 1 § tillsynslagen getts möjlighet att besluta om ett särskilt kapitalbaskrav som är bankspecifikt, vilket skulle kunna betyda att FI inte kan lämna ett generellt besked om sin riskbedömning. Det är emellertid så att vissa risker som inte täcks av pelare 1 är gemensamma för alla banker med den typ av exponeringar som det då är fråga om. Genom att FI utvecklar metoder och en generell bedömningspraxis säkerställs likabehandling av bankerna.

Regeringen betonar i prop. 2013/14:228 s. 229 vikten av att den så kallade pelare 2-processen är transparent. Av 3 § förordningen om särskild tillsyn och kapitalbuffertar framgår även att FI på sin webbplats ska tillhandahålla de allmänna kriterier och metoder som tillämpas vid översyns- och utvärderingsprocessen. FI har som ambition att remittera och publicera de bedömningsmetoder som används inom pelare 2-processen. Finansinspektionen har tidigare publicerat metoder för tre specifika risktyper.¹⁰

2.4 Informationsinhämtning

FI har inom ramen för sin tillsynsverksamhet möjlighet att begära in uppgifter från enskilda banker (se bland annat 13 kap. 3 § LBF och 6 kap. 1 § tillsynslagen).

3 Kapitalkrav inom pelare 2 avseende löptidsantaganden

3.1 Kapitalkravets utformning

3.1.1 FI:s ställningstagande

FI avser att i i bedömningen av bankernas kapitalkrav inom pelare 2 tillämpa antagandet att löptiden för kreditexponeringar aldrig understiger 2,5 år. Det kapitalkrav som detta antagande kommer att ge upphov till kommer att beräknas genom att den ökning i riskvägt exponeringsbelopp som skulle uppstå om bankerna åsatt en minsta möjliga löptid på 2,5 år i riskviktsberäkningen enligt internmetoden multipliceras med bankens procentuella kapitalkrav för de berörda exponeringstyperna.

FI avser att tillämpa löptidsantagandet i bedömningen av kapitalkrav inom pelare 2 för banker med tillstånd att använda den avancerade internmetoden, det vill säga banker som har tillstånd att använda egna estimat för LGD-värden och konverteringsfaktorer. FI avser att applicera löptidsantagandet på exponeringsklassen företag.

¹⁰ Se promemorian FI:s metoder för bedömning av enskilda risktyper inom pelare 2, FI-Dnr 14414 (http://www.fi.se/upload/43_Utredningar/40_Skrivelser/2015/pelare2-metoddokument-2015-05-08.pdf).

3.1.2 Skälen bakom ställningstagandet

Som förklaras i avsnitt 1.2 och 1.3 ovan bedömer FI att löptidsantaganden inom pelare 1 för banker som använder den avancerade metoden för beräkning av kapitalkrav medför en underskattning av riskvikterna och därmed kapitalkraven. Anledningen till detta är att verklig löptid i normalfallet är längre än den löptid som beaktas i pelare 1. Längre faktiska löptider medför högre risk och därmed större kapitalbehov.

Som beskrivs i avsnitt 1.2.3 blir underskattningen av kapitalkraven i pelare 1 proportionellt större för banker med låg risk, inte minst svenska banker, på grund av riskviktsformelns konstruktion. Löptidsantaganden inom pelare 1 medför också incitament för bankerna att förkorta kontrakterad löptid, oavsett verklig löptid och förväntningar om förlängning. FI anser att sådana incitamenteffekter är olämpliga eftersom dessa kan medföra att skillnaderna mellan löptidsantaganden som används inom pelare 1 och verklig löptid blir ännu större, och därmed att underskattningen av kapitalbehoven inom pelare 1 också blir större.

Samhällets behov av stabil kreditförsörjning, och de risker som kan uppstå om banker inte längre skulle förlänga krediter så som kredittagare rimligtvis kan förvänta sig, beaktas inte heller inom pelare 1. Banker bör ha rimligt effektiva incitament till långsiktig kreditgivning för att minska risken för allt för kraftig kreditåtstramning i ekonomiska nedgångsperioder. Kapitalkraven bör därför även beakta behovet av att bankerna har kapital för att tillhandahålla kreditutrymme till kunder på sikt och över rimliga konjunkturcykler.

Detta medför argument för att de totala kapitalkraven, utöver att beakta de beteende- och förväntansmässiga faktorer som medför att faktisk löptid är längre än kontrakterad löptid, även bör ta höjd för de stabilitetsrisker som kan förstärkas om kapitalkraven endast beaktar kontrakterad löptid. Därmed kan kapitalkraven också tillse att kapital finns tillgängligt för förlängning i större utsträckning än vad som är fallet inom pelare 1. De incitament att förkorta kontrakterad löptid som regelverkets avancerade metod för beräkning av kapitalkrav medför kan också förstärka sådana finansiella stabilitetsrisker.

Detta föranleder enligt FI:s bedömning ytterligare kapitalkrav inom pelare 2. Olika metoder skulle kunna användas för att beakta dessa risker och osäkerheter. Exempelvis skulle en metod kunna ta höjd för verklig löptid för varje exponering eller exponeringstyp, med beaktande av rimliga förväntningar och sannolikhet för förlängning. FI bedömer för tillfället att en enkel metod i linje med den som presenteras i denna promemoria är tillräcklig. Valet av löptid på 2,5 år baseras på schablonvärdet för löptid i den grundläggande internmetoden. En mer exakt och systematisk uppskattning av verklig löptid skulle bli betydligt mer komplicerad, och allmänt vedertagna metoder för detta saknas. De kapitalkravseffekter som FI:s föreslagna metod medför bör enligt FI:s bedömning ta höjd för merparten av den ökning i bankernas kapitalkrav

som en mer sofistikerad metod för att skatta av verklig löptid skulle ge upphov till.

FI avser att använda antagandet att löptiden aldrig understiger 2,5 år i den samlade kapitalbedömningen för banker som använder avancerad metod. De banker som idag har FI:s tillstånd att använda en avancerad metod är Nordea, Handelsbanken, SEB och Swedbank.

FI ser endast behov av löptidsgolv för företagsexponeringar. Kapitalkraven för hushållsexponeringar beaktar inte löptidsantaganden. Exponeringar mot institut är enligt FI:s bedömning i normalfallet är relativt kortfristiga även med beaktande av beteendemässiga aspekter och utan samma behov av och förväntan om förlängning.

3.2 Undantag från löptidsgolvet

3.2.1 Förslag till undantag

FI överväger att specificera undantag för löptidsgolvet avseende exponeringar med genuint korta löptider, där rimlig förväntan om förlängning inte förekommer. Detta kan exempelvis gälla export- och projektfinansiering och vissa former av syndikerade exponeringar, men även andra typer av exponeringar kan komma i fråga. FI inväntar remissynpunkter för att bedöma om det är lämpligt att specificera sådana undantag och hur de i så fall ska vara utformade.

3.2.2 Skälen till ett eventuellt behov av undantag

I de fall rimliga förväntningar om förlängning av exponeringar saknas kan faktisk och kontrakterad löptid bedömas vara lika. Därmed finns inte heller något kapitalbehov, med avseende på löptidsantaganden, utöver kapitalkraven inom pelare 1 för berörda exponeringar. FI överväger därför undantag för sådana exponeringar i beräkningen av tillkommande kapitalkrav inom pelare 2 avseende löptidsantaganden.

FI anser att export- och projektfinansiering skiljer från vanlig företagsfinansiering i flera avseenden, bland annat genom att låntagare inte har samma behov och förväntan om förlängning av krediter. Därmed skiljer sig inte verklig löptid från kontrakterad löptid, och därmed saknas också behov av tillkommande kapitalkrav inom pelare 2 avseende löptidsantaganden för sådana exponeringar. Liknande argument skulle kunna användas för vissa typer av syndikerade exponeringar då låntagarna inte rimligtvis förväntar sig att den enskilda kreditgivaren ska förlänga exponeringen. FI inväntar remissynpunkter för att ytterligare specificera sådana undantag.

4 Förslagets konsekvenser

FI:s föreslagna minsta löptidsantagande på 2,5 år förväntas öka berörda bankers totalkapitalkrav med mellan 0,2-0,7 procentenheter. Den genomsnittliga påverkan på totalkapitalkravet blir 0,5 procentenheter. Påverkan på kärnprimärkapitalkravet blir i genomsnitt 0,2-0,6 procentenheter, med en genomsnittlig ökning på 0,4 procentenheter. Detta motsvarar 1-4 procent av bankernas nuvarande totala kapitalkrav.

Diagram 2. Påverkan på bankernas total- och kärnprimärkapitalkrav inom pelare 2

